

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 3/07
21.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић - Јовановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и других, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог "ББ", коју заступа пуномоћник адвокат БА, ради поништаја решења о удаљењу и отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Зрењанину Гж.1 број 188/06 од 01.08.2006. године, у седници одржаној 21.03.2007.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Зрењанину Гж.1 број 188/06 од 01.08.2006. године у делу којим су поништена решења туженог о отказу уговора о раду тужилаца и тужени обавезан да тужиоце врати на рад, као у делу одлуке о трошковима поступка.

У преосталом делу ревизија туженог се као недозвољена ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Кнежевцу П.1 број 4/06 од 10.03.2006. године, тужбени захтев тужилаца којим су тражила да се пониште као незаконита решења генералног директора туженог о привременом удаљењу тужилаца са рада од 26.03.2005. године и решења туженог о отказу уговора о рад тужилаца, која су донета 15.06.2005. и 17.06.2005. године, као и да се тужени обавезе да тужиоце врати на рад, одбијен је као неоснован. Тужиоци су обавезани да туженом плате трошкове парничног поступка од 65.700,00 динара.

Пресудом Округног суда у Зрењанину Гж.1 број 188/06, жалба тужилаца је усвојена, првостепена пресуда преиначена тако што је усвојен тужбени захтев тужилаца и поништена су као незаконита решења генералног директора туженог о привременом удаљењу тужилаца са рада и решења истог директора о отказу уговора о раду, те је тужени обавезан да тужиоце врати на досадашња радна места, као и да им на име трошкова поступка исплати 216.000,00 динара, као и трошкове жалбеног поступка од 64.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на које се указује у ревизији, јер изрека пресуде је разумљива, непротивречи разлозима пресуде, који се односе на битне чињенице, утврђене оценом изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, Извршни одбор синдиката "ББ" је на својој седници од 16.03.2005. године донео одлуку о ступању у штрајк са захтевима запослених који се односе на исплату заосталих зарада, повећање зарада, уплату доприноса, исплату заосталих стипендија, путних трошкова и накнаде за боловање, као и захтев да се председник тог синдиката и члан извршног одбора синдиката врате на посао. Синдикат „Независност“ код туженог је основан 2002. године и регистрован од стране Министарства за рад и запошљавање 29.01.2002. године, без доношења правила или аката о унутрашњој организацији и раду. Пре доношења одлуке о штрајку, Извршни одбор синдиката упутио је туженом као послодавцу захтеве за побољшање материјалног и социјалног статуса запослених под претњом генералног штрајка после 15.03.2005. године, а прикупљено је 200 до 250 потписа запослених од укупно 602 запослена код туженог, иако је само 86 радника учлањено у Синдикат „Независност“, док је већина радника туженог учлањено у Самостални синдикат. Одлуком о ступању у штрајк одређени су чланови штрајкачког одбора и преговарачког тима, а утврђено је да ће се штрајк одржати 23.03.2005. године са почетком у 06,00 часова испред управне зграде генералног директора туженог. Ова одлука предата је туженом 16.03.2005. године, а 22.03.2005. године СУП-у Нови Кнежевац пријављен је јавни скуп ради подржавања радника у штрајку. У складу са донетом одлуком, тужиоци су започели штрајк испред управне зграде који је трајао до 22,00 часова. Истог дана започети су преговори између штрајкачког одбора и генералног директора туженог, који су окончани без резултата. Из тих разлога је штрајкачки одбор 23.03.2005. године донео одлуку да се штрајк настави због неиспуњења тражених захтева, додајући постојећим захтевима и нови захтев да се тражи неопозива оставка генералног директора и чланова управног одбора. Ова одлука је предата туженом истог дана. Тужиоци су наставили са штрајком и

управног одбора. Ова одлука је предата туженом истог дана. Тужиоци су наставили са штрајком и сутрадан на истом месту у складу са наведеном одлуком, да би након преговора са генералним директором, штрајкачки одбор донео одлуку о прекиду штрајка.

Тужиоци нису радили два дана 23.03. и 24.03., а 25.03. тужиоци су наставили да раде, осим оних који су истог дана обележавали верски празник. Дана 28.03.2005. године тужиоцима није дозвољено да уђу у круг предузећа, те им је приликом уласка у фабрички круг, уручено решење о привременом удаљењу због учињене повреде радне обавезе којом се угрожава имовина веће вредности, неизвршавање, несавесног и неблаговременог и немарног извршавања радних обавеза, те изношење нетачних информација о раду компаније, као и због непоштовања радне дисциплине. Тужиоци су одбили пријем овог решења о чему је састављена службена белешка и 30.03.2005. године тужиоцима је издато упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду која су им достављена поштом 31.03.2005. године. Са овим упозорењем упознат је и Синдикат „Независност“ који даје мишљење да запослени учешћем у штрајку нису учинили повреде радне обавезе које су им стављане на терет. Тужиоцима је дато ново упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због учешћа у штрајку дана 24.03.2005. године, а 15.06.2005. године, односно 17.06.2005. године, свим тужиоцима је поименично отказан уговор о раду због учешћа у штрајку који није организован у складу са законом, оцењујући да су тужиоци извршили повреду радне обавезе из члана 145. став 1. тачка 1. 7. и 19. Појединачног колективног уговора туженог и то неизвршавањем, неблаговременим и немарним извршавањем радних задатака и одбијање запослених да обављају послове радног места на које су распоређени, због чега је проузрокована материјална штета туженом и трећим лицима у вези са радом из намере или крајње непажње. Наиме, за време штрајка и после тога, због смањеног броја запослених у процесу производње код туженог дошло је до прекорачења рокова за испоруку производа купцима туженог и настанка штете за туженог смањењем производње.

Оцењујући законитост одлука којима је тужиоцима отказан уговор о раду, првостепени суд налази да одлука о ступању у штрајк није донета од стране овлашћеног органа, с обзиром да јој није претходио референдум свих чланова синдикат, као и сагласност главног одбора, односно представништва Гранског синдиката, како је то предвиђено чланом 65. Статута Гранског синдиката хемије, неметала и енергетике.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда, оцењујући да је одлука о ступању у штрајк у складу са одредбама Закона о штрајку, који у члану 3. став 1. утврђује да овакву одлуку доноси орган синдиката одређен општим актом синдиката или већина запослених. С обзиром да је одлуку о ступању у штрајк донео Извршни одбор синдиката у присуству 13 чланова уз претходно анкетирање запослених о подржавању штрајка и прикупљања 200 до 250 потписа запослених за подржавање штрајка уз накнадно добијену сагласност Главног одбора Гранског синдиката од 20.03.2005. године, дакле пре почетка штрајка, одлука о ступању у штрајк је законита. Како су преговори започети са пословним органима туженог 23.03.2005. године били безуспешни, по оцени другостепеног суда извршни орган синдиката туженог могао је донети одлуку о наставку штрајка и за 24.03.2005. године на начин како је одржан и претходног дана, а ово у складу са одредбом члана 8. став 1. Закона о штрајку. Из свих ових разлога, другостепени суд је оценио да су тужиоци учествовали у штрајку који је законито организован, те да није било основа да им се због тога откаже уговор о раду, односно да учешће у штрајку који је организован у складу са законом, тужиоци нису учинили повреде радне обавезе које су им стављане на терет.

Врховни суд налази да је становиште другостепеног суда засновано на правилној примени материјалног права.

Према одредби члана 3. Закона о штрајку („Службени лист СРЈ“, број 29/96, „Службени гласник РС“, број 101/05), одлуку о ступању у штрајк доноси орган синдиката одређен општим актом синдиката или већина запослених. У конкретном случају, одлуку о ступању у штрајк донео је Извршни одбор у име чланова синдиката „Независност“ после прикупљеног великог броја потписа запослених који су подржали штрајк, а накнадно и то пре почетка штрајка добијена је сагласност Главног одбора Гранског синдиката. Из тих разлога се не могу прихватити наводи ревизије да је штрајк организован од стране неовлашћеног органа, без обзира на чињеницу да претходно није одржан референдум на коме би се запослени изјаснили о потреби ступања у штрајк. Како је чланом 8. истог Закона предвиђено да штрајк престаје споразумом страна у спору или одлуком синдиката, односно већине запослених о престанку штрајка, у ситуацији када такав споразум није постигнут првог дана штрајка, одлука органа синдиката да се штрајк настави и сутрадан, није нова одлука о ступању у штрајк, како је то правилно оценио и другостепени суд. С обзиром да организовање штрајка, односно учешће у штрајку под условима утврђеним Законом не представља повреду радне обавезе и не може имати за последицу престанак радног односа запосленог који је учествовао у штрајку, сагласно одредби члана 14. став 1. поменутог Закона, оспорене одлуке туженог којима се тужиоцима који су учествовали у штрајку, отказује уговор о раду по овом основу, су незаконите. Наводима ревизије да се тужиоци после доношења одлуке о престанку штрајка нису јавили на рад и нису извршавали своје радне обавезе, оспорава се утврђено чињенично стање из којих разлога се ревизија не може изјавити. У поступку пред првостепеним судом је утврђено да су тужиоци наставили да раде, да би им 28.03.2005. године био забрањен улаз у круг предузећа, када им је уручено и решење о привременом удаљењу са рада.

Како је сагласно одредби члана 437а. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04), ревизија дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа, ревизија туженог против одлуке којом је одлучено о законитости решења о привременом удаљењу тужилаца, није дозвољена.

на основу члана 403. и 404. ЗЗП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР